

FESTIVAL

21

20

TRANSIT

20 OKTOBER >
22 OKTOBER 2023
LEUVEN

OPEN MIND, OPEN EARS

TRANSIT

OPEN MIND, OPEN EARS

Transit nam dit jaar afscheid van de intussen vertrouwde tagline “the sound of tomorrow”. Dat betekent niet dat we geen vertrouwen meer zouden hebben in het toekomstgerichte karakter van de hedendaagse muziek. Het programma van Transit blijft dit jaar (en ongetwijfeld ook de volgende jaren) enthousiast vooruit kijken naar spannende muzikale ontwikkelingen. Tegelijk lijkt de nieuwe tagline “open mind, open ears” perfect de inhoud van deze editie te vatten. De concerten zoeken immers een plek tussen twee invalshoeken. Eén die vanuit een inhoudelijke thematiek is gekozen: een open geest die culturele en maatschappelijke thema's bevraagt, die een blik op de wereld om ons heen werpt en daar een scherpzinnig muzikaal antwoord op bedenkt. We zien dat in de ‘hyperrealiteit’ van Michael Beil die even geestig als genadeoos de poreuze grenzen tussen de reële en digitale werelden verkent. We vinden het terug in het feministische oerritueel dat Frederik Croene en Dominique De Groen in *Counterforces* bouwen, of in de ethnomusicologische speurtocht door oude grammofoonopnamen van traditionele muziek als inspiratie voor Christopher Trapani's *Noise Uprising* of de wereldwijd gedeelde vormen van trompetmuziek die Marco Blaauw samenbrengt in *Global Breath*, of in de culturele relieken van Mauro Lanza. Stuk voor stuk zijn het voorbeelden van composities en concertprogramma's die doen nadenken over hoe deze eigentijdse muziek resonanceert met haar eigen tijd. Aan de andere kant staan werken die als het ware de blik naar binnen keren en interne muzikale structuur als uitgangspunt kiezen en op die manier eerst de open oren aanspreken. Dat vinden we terug in de wiskundige blokontwerpen van Tom Johnson, in het uitcomponeren van de relatie tussen afstand en echo bij Maya Verlaak en zelfs de sensuele manier waarop het getal pi bij Heleen van Haegenborgh de rijkste ritmische en harmonische combinaties produceert. Maar bovenal zijn de geest en de oren geen tegenpolen, maar versterken ze elkaar. De ideale Transit-ervaring is er één waarin open geest én open oren gestimuleerd kunnen worden.

This year, Transit said goodbye to its now-familiar motto “the sound of tomorrow”. This does not mean that we've lost our faith in the future-oriented character of contemporary music. This year, the Transit programme continues to look eagerly ahead to exciting musical developments, as it will no doubt in the years to come. At the same time, the new motto “open mind, open ears” perfectly encapsulates the substance of this year's edition, since the concerts seek a balance between two perspectives. The first, chosen from a content point of view: an open mind that questions cultural and social issues, that looks at the world around us and devises an astute musical response to these issues. We see this in the ‘hyperreality’ of Michael Beil, an exploration, as witty as it is merciless, of the porous boundaries between the real and digital worlds. We find it in the primordial feminist ritual that Frederik Croene and Dominique De Groen construct in *Counterforces*, and in the ethnomusicological treasure hunt through old gramophone recordings of traditional music that inspired Christopher Trapani's *Noise Uprising*, the many forms of trumpet music from all over the world that Marco Blaauw brings together in *Global Breath*, or in the cultural relics of Mauro Lanza. Each and every one is an example of a composition or concert programme that invites us to think about how this contemporary music resonates with its own age. The second perspective is the idea of works that first address the open ears, turning our gaze inwards as it were, whose basis is internal musical structure. This is illustrated in Tom Johnson's mathematical block designs, in Maya Verlaak's elaboration on the relationship between distance and echo, and even the sensuality with which Heleen van Haegenborgh manages to coax the richest rhythmic and harmonic combinations from the numeral pi (π). Above all, the idea is that the mind and the ears are not polar opposites, but reinforce each other. The ideal Transit experience is one that can stimulate both the open mind and the open ears.

Maarten Beirens,

artistiek directeur / artistic director Transit

COLOFON

◆ FESTIVALTEAM

Mark Waer Voorzitter / Chair
Maarten Beirens Algemeen directeur en artistieke leiding Transit /
Managing Director and Artistic Director Transit
Pieter Bergé Artistieke leiding / Artistic Director
Peter Janssens Adviseur / Advisor
Eddy Frans Adviseur / Advisor
Pauline Jocqué Productie / Production
Amira El-Belasi Publicaties en productie /
Publications and Production
Martine Sanders Communicatie / Communications
Helena Gaudeus Communicatieassistentie /
Communication assistance
De Cijferraad Boekhouding / Accounting

◆ REDACTIETEAM

Amira El-Belasi Teksten en redactie / Texts and Editing
Pauline Jocqué Redactie / Editing
Martine Sanders Redactie / Editing
Maarten Beirens Eindredactie / Final Editing
Anne Hodgkinson Vertaling / Translation

◆ VORMGEVING & FOTO'S

la fabrique des regards • Muriel Waerenburgh / Lise Bruyneel

◆ DRUK

Peeters Herent

◆ FESTIVAL 20-21 IS LID VAN

Festival van Vlaanderen festival.be
European Festivals Association (EFA) efa-aef.eu

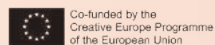
◆ CONTACT

Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant
Brusselsestraat 63, 3000 Leuven
T 016 20 05 40
info@festival2021.be
festival2021.be
Volg ons op facebook, instagram en twitter

◆ SUBSIDIËNTEN, SPONSORS EN PARTNERS

Subsidiënten

Partners

Mediasponsor

© Festival 20-21 en zijn auteurs.

Alle essays zijn originele bijdragen, geschreven in opdracht van het Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant.

Niets mag worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming van het Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant.

OVERZICHT PROGRAMMA

zaterdag / saturday
21.10.2023

zondag / sunday
22.10.2023

vrijdag / friday
20.10.2023

20:30

STUK Soetezaal
NADAR ENSEMBLE
Beil

p.7

22:30

STUK Labozaal
TRANSIT LATE NIGHT
Van Haegenborgh

p.9

12:30

STUK Ensemblezaal / STEK
MATRIX-PROJECT
Stulens, Fells

p.12

14:00

STUK Labozaal
DAAN VANDEWALLE
Johnson, Rzewski

p.15

16:00

STUKcafé
SOFA-MOMENT

p.36

17:30

STUK Studio
MARCO BLAAUW
Djordjevic, Chacon,
Witter-Johnson, Fujikura

p.18

20:30

STUK Soetezaal
**FREDERIK CROENE
& AMINA OSMANU,
LORE BINON, IKRAAAN**
Croene

p.22

12:00

STUK Ensemblezaal
HERMESensemble
Paolillo, Yeung,
Jacobs, Janseghers

p.25

14:00

STUK Studio
ENSEMBLE KLANG
Verlaak, Broekman

p.29

16:00

STUKcafé
SOFA-MOMENT

p.36

17:30

STUK Labozaal
**ZWERM & SOPHIA BURGOS,
SOFIA JERNBERG**
Trapani

p.31

20:30

STUK Soetezaal
SPECTRA / HYOID
Lanza, Panariello

p.33

Vrijdag / Friday
20.10.2023

Vrijdag 20 oktober / Friday 20 October

STUK SOETEZAAL

20:30

NADAR ENSEMBLE

Katrien Gaelens	fluit / flute
Yves Goemaere	percussie / percussion
Wannes Gonnissen	klankregie / sound direction
Robin Goossens	zakelijke leiding / business director
Winnie Huang	viool / violin
Pieter Matthynssens	cello, artistieke leiding / artistic direction
Elisa Medinilla	keyboard
Thomas Moore	trombone
Stefan Prins	artistieke leiding / artistic direction
Steven Reymer	techniek / technics
Bertel Schollaert	saxofoon / saxophone
Dries Tack	klarinet / clarinet
Veerle Vervoort	productie / production
Michael Beil	concept, compositie, video, staging
WARPED TYPE	live visuals, stage design
Barbara Galli-Jescheck	choreografisch adviseur / choreographic advisor
Charlotte Triebus	songteksten / song texts

◆ **Michael Beil**
Hide to Show (2020)
[70']

Coproductie Concertgebouw Brugge, deSingel. Met steun van Kunststiftung NRW /
Co-production Concertgebouw Brugge, deSingel. With support of Kunststiftung NRW

In opdracht van Concertgebouw Brugge and Nadar Ensemble, met een toelage van de Ernst von Siemens
Musikstiftung / Commissioned by Concertgebouw Brugge and Nadar Ensemble, with a grant from the
Ernst von Siemens Musikstiftung

◆ Michael Beil

HIDE TO SHOW (2020)

Hide to Show is about being alone in a room, syncing with others without seeing them, being observed by others, making yourself visible or not and replacing yourself in many ways. The spotlights are put on the backstage area while the musicians prepare for the performance in front of the audience, each alone in their private little room. They play a few notes, change clothes or dance to the music in their headphones. Not only the movements of the musicians on stage are considered as musical material, Beil's list of artistic ingredients now also includes their actions in the seclusion of the backstage area. But we don't get to see everything. The musicians hide behind their costumes, curtains that go up and down and recordings of themselves, so that the real person remains invisible after all. A parallel with social media is quickly made. *Hide to Show* is also a lecture about hyperreality, how we put virtual layers on our lives, how we copy and paste it into our so-called reality. [MICHAEL BEIL]

Hide to Show gaat over alleen zijn in een ruimte, synchroniseren met anderen zonder ze te zien, geobserveerd worden door anderen, jezelf zichtbaar maken of juist niet en jezelf op allerlei manieren vervangen. De spotlights worden op de backstage gezet terwijl de muzikanten zich voorbereiden op het optreden voor het publiek, ieder alleen in zijn eigen kleine privékamer. Ze spelen een paar noten, kleden zich om of dansen op de muziek in hun koptelefoon. Niet alleen de bewegingen van de muzikanten op het podium worden beschouwd als muzikaal materiaal, Beil's lijst van artistieke ingrediënten omvat nu ook hun handelingen in de beslotenheid van de backstage ruimte. Maar we krijgen niet alles te zien. De muzikanten verschuilen zich achter hun kostuums, op- en neergaande gordijnen en opnames van zichzelf, zodat de echte persoon toch onzichtbaar blijft. Een parallel met sociale media is snel gemaakt. *Hide to Show* is ook een lezing over hyperrealiteit, hoe we virtuele lagen op ons leven leggen, hoe we het kopiëren en plakken in onze zogenaamde realiteit. [MICHAEL BEIL]

Vrijdag 20 oktober / Friday 20 October

STUK LABOZAAL

22:30

TRANSIT
LATE
NIGHT

HELEEN VAN HAEGENBORGH

Aya Suzuki percussie, sopraanblokfluit / percussion, soprano recorder
Lucas Messler percussie, sopraanblokfluit / percussion, soprano recorder
Anita Cappuccinelli percussie, sopraanblokfluit / percussion, soprano recorder
Diego Saéñz Mateo percussie, sopraanblokfluit / percussion, soprano recorder

Johan de Wilde kunstenaar / artist

◆ Heleen Van Haegenborgh

Squaring the Circle (2021)

[44']

Coproductie / Co-production STUK

Met dank aan SMAK voor de bruikleen van het kunstwerk *Pi* van Johan de Wilde /
Thanks to SMAK for the loan of Johan de Wilde's artwork *Pi*

◆ Heleen Van Haegenborgh

SQUARING THE CIRCLE (2021)

With *Squaring the Circle* composer Heleen Van Haegenborgh plunges into unpredictability. She was inspired by the artwork *Pi* by Johan de Wilde, part of the collection of S.M.A.K. (Ghent). In her composition, she turns the number sequence to her will. This with on stage four percussionists, electronics and no less than seventy instruments, including tubular bells, timpani, bass drums, vibraphone, cymbals, triangles etc. With this work, the age-old mathematical issue of the “squaring of the circle” is resurfaced. This is where *Pi* in fact throws a spanner in the works, musically causing fighting circles and squares. Thus, you hear a canon of circles and in other places harmonic or melodic squares.

[HELEEN VAN HAEGENBORGH]

Met *Squaring the Circle* stort componiste Heleen Van Haegenborgh zich op onvoorspelbaarheid. Ze liet zich inspireren door het kunstwerk *Pi* van Johan de Wilde, dat deel uitmaakt van de collectie van S.M.A.K. (Gent). In haar compositie zet ze de getallenreeks naar haar hand. Dit met op het podium vier percussionisten, elektronica en niet minder dan zeventig instrumenten, waaronder buisklokken, pauken, basdrums, vibrafoon, bekkens, triangels etc. Met dit werk duikt de eeuwenoude wiskundige kwestie van de “kwadratuur van de cirkel” weer op. Hier gooit *Pi* in feite roet in het eten, waardoor er muzikaal gevochten wordt tussen cirkels en vierkanten. Zo hoor je een canon van cirkels en op andere plaatsen harmonische of melodische vierkanten. [HELEEN VAN HAEGENBORGH]

Zaterdag / Saturday
21.10.2023

Zaterdag 21 oktober / Saturday 21 October

STUK ENSEMBLEZAAL – STEK

12:30

MATRIX-PROJECT

Leerlingen van de academies van Jette & Brussel * flexibel barokensemble /
flexible baroque ensemble

Kinderwerking Fabota **

◆ **Karel Stulens ***

Allemande
[10']

◆ **Geoffa Fells ****

Weathering Emotions: A Ball Pool Symphony
(WERELDCREATIE / WORLD PREMIERE)
[15']

Coproductie / Co-production MATRIX

◆ Karel Stulens

ALLEMANDE

(2022)

In *Allemande*, a flexible baroque ensemble is presented with musical building blocks that serve as creative material for musical exploration. The use of modular synthesizers and tape recorders will add an organic tapestry of sound, with at its centre musical dialogue with unpredictability. The composer as well as the musician are creator, performer and listener. [KAREL STULENS]

In *Allemande* krijgt een flexibel barokensemble muzikale bouwstenen voorgeschoteld die als creatief materiaal dienen voor muzikale exploratie. Daarnaast zal door middel van modulaire synthesizers en taperecorders een organisch klanktapijt ontstaan waarbij muzikale dialoog met onvoorspelbaarheid in het middelpunt staat. Zowel componist als muzikant zijn creëerder, uitvoerder en luisteraar. [KAREL STULENS]

◆ Geoffa Fells

WEATHERING EMOTIONS: A BALL POOL SYMPHONY

(wereldcreatie / world premiere)

In *Weathering Emotions: A Ball Pool Symphony*, the amalgamation of whimsy and introspection is realized through a meticulously crafted ensemble of 600 ball pool balls – a marriage of texture and metaphor, offering a poignant reflection on emotions and neurodiversity. The ball pool balls, divided into 300 white and 300 clear spheres, ingeniously symbolize the ever-changing facets of weather. Each ball becomes a conduit for emotion, mirroring the rain, clouds, snow, and even the fog that shrouds our thoughts. These blank faces come alive, embodying the enigma of our innermost struggles and the resilience with which we face them. As they bounce and rebound, they remind us of the cyclical nature of our emotional journey. The balls as instruments and music notes resonate whilst underscoring the universality of emotions and the unique ways we express them. At the heart of the performance is a weather forecaster, whose reading of the weather forecast through clothing and a mirror using a

Weathering Emotions: A Ball Pool Symphony presenteert een amalgaam van eigenzinnigheid en introspectie gerealiseerd door een zorgvuldig gemaakt ensemble van 600 ballenbadballen – een verbinding van textuur en metafoor, die een aangrijpende reflectie biedt op emoties en neurodiversiteit. De ballenbadballen, verdeeld in 300 witte en 300 doorzichtige ballen, symboliseren op ingenieuze wijze de steeds veranderende facetten van het weer. Elke bal wordt een kanaal voor emotie en weerspiegelt de regen, wolken, sneeuw en zelfs de mist die onze gedachten omhult. Deze lege gezichten komen tot leven en belichamen het raadsel van onze innerlijke strijd en de veerkracht waarmee we die het hoofd bieden. Terwijl ze stuiteren en terugkaatsen, herinneren ze ons aan de cyclische aard van onze emotionele reis. De ballen als instrumenten en muzieknoten resoneren terwijl ze de universaliteit van emoties en de unieke manieren waarop we ze uiten onderstrepen. Het hart van de voorstelling wordt gevormd door een weerman, wiens lezing van het weerbericht door middel van kleding en een spiegel met behulp van een klarinet de emoties en ervaringen weergeeft. Deze synthese van meteorologie en muziek

clarinet represents the emotions and experiences. This synthesis of meteorology and music becomes a portal through which the artist's emotional responses to the ten children's feelings are channeled, underscoring the interconnectedness of our shared human experiences. Care, kindness, joy, and compassion converge, presenting a profound exploration of the intersections between neurodiversity and empathy. [\[GEOFFA FELLO\]](#)

wordt een portaal waardoor de emotionele reacties van de artiest op de gevoelens van de tien kinderen worden gekanaliseerd, wat de onderlinge verbondenheid van onze gedeelde menselijke ervaringen onderstreept. Zorg, vriendelijkheid, vreugde en mededogen komen samen en vormen een diepgaande verkenning van de raakvlakken tussen neurodiversiteit en empathie. [\[GEOFFA FELLO\]](#)

Zaterdag 21 oktober / Saturday 21 October

STUK LABOZAAL

14:00

DAAN VANDEWALLE

Daan Vandewalle piano

◆ **Tom Johnson**

Solutions (9,3,2) (WERELDCREATIE / WORLD PREMIERE)

[40']

◆ **Frederic Rzewski**

Worried

[5']

◆ Tom Johnson

SOLUTIONS (9, 3, 2)

(wereldcreatie / world premiere)

When Thomas Pennington Kirkman published his little mathematical puzzle in 1850, he was just posing the question of how fifteen ladies might walk three abreast for seven days a week in such a way that each pair of ladies would walk in the same line only once in the week. He knew something about Steiner triple systems, but he didn't realize that his little problem was to become (one of) the most important early examples of what were to become known as 'block designs'. Kirkman's first block design is now known simply as (15, 3, 1). Many other designs of this sort have since been examined. The one that concerns us here (9, 3, 2), first seen and defined by Elizabeth J. Morgan in 1977. She saw 35 completely different mathematical systems in this (9, 3, 2) galaxy, and a few years later Rudolf Mathon and Alexander Rosa found a 36th. I don't think anyone studied what was happening in a detailed way though, until 2013 when I made number-by-number drawings of the 36 systems. Being a composer, I hoped that these would become music, but I wasn't satisfied with any music I tried to make out of these formations, and the drawings just sat there for a long time. In 2020, I took another look at them with a particular musical scale of nine notes that fit very well under the two hands of a pianist. Each of the 36 systems rotates around the nine notes, represented as circled elements. I began to find piano music that I liked very much.

[TOM JOHNSON]

Toen Thomas Pennington Kirkman in 1850 zijn kleine wiskundige puzzel publiceerde, stelde hij alleen de vraag hoe vijftien dames zeven dagen per week met drie naast elkaar zouden kunnen lopen op zo'n manier dat elk paar dames slechts één keer per week naast elkaar zou lopen. Hij kende iets van drievoudige Steiner systemen, maar hij realiseerde zich niet dat zijn kleine probleem (een van) de belangrijkste vroege voorbeelden zou worden van wat bekend zou worden als 'blokontwerpen'. Kirkmans eerste blokontwerp staat nu simpelweg bekend als (15, 3, 1). Sindsdien zijn er nog veel meer van dit soort ontwerpen onderzocht. Het ontwerp waar het hier om gaat (9, 3, 2) werd voor het eerst gezien en gedefinieerd door Elizabeth J. Morgan in 1977. Ze zag 35 compleet verschillende wiskundige systemen in dit (9, 3, 2) stelsel, en een paar jaar later vonden Rudolf Mathon en Alexander Rosa er nog een 36^e. Ik denk echter niet dat iemand op een gedetailleerde manier bestudeerd had wat er gebeurde, tot 2013 toen ik nummer-voor-nummer tekeningen maakte van de 36 stelsels. Als componist hoopte ik dat dit muziek zou worden, maar ik was niet tevreden met de muziek die ik probeerde te maken van deze formaties en de tekeningen bleven lange tijd liggen. In 2020 bekeek ik ze opnieuw, met een bepaalde toonladder van negen noten die heel goed pasten onder de twee handen van een pianist. Elk van de 36 systemen draait rond de negen noten, voorgesteld als omcirkelde elementen. Ik begon pianomuziek te vinden die ik erg mooi vond. [TOM JOHNSON]

◆ Frederic Rzewski

WORRIED

(2021)

This short piece may be Rzewski's last completed work, although no dynamic markings had been made in the score. The title clearly refers to two feelings: concern about his own precarious state of health, and concern about how we can go on with the world in a general sense, given the many worrying signals about the future, such as climate change, increasing authoritarian populism and the threat of war. [DAAN VANDEWALLE]

Dit korte stuk is misschien wel Rzewski's laatste afgewerkte stuk, alhoewel er in de partituur nog geen dynamische aanduidingen waren gemaakt. De titel *Worried* slaat duidelijk op twee gevoelens: ongerustheid over de eigen precaire gezondheidstoestand en ongerustheid over hoe het in de wereld in het algemeen verder moet, gezien de vele onrustwekkende signalen over de toekomst, zoals de klimaatverandering, het toenemende autoritaire populisme en de dreiging van oorlog. [DAAN VANDEWALLE]

Zaterdag 21 oktober / Saturday 21 October

STUK STUDIO

17:30

MARCO BLAAUW: GLOBAL BREATH

Marco Blaauw trompet, bugel / trumpet, flugelhorn

Christine Chapman elektronica / electronics

- ◆ **Milica Djordjevic**
Nailing clouds II (2023)
[10']
- ◆ **Raven Chacon**
Táá'ts'áadah (2018)
[6'30]
- ◆ **Ayanna Witter-Johnson**
O.M. Rising (2021)
[14']
- ◆ **Dai Fujikura**
Obi (2019, versie voor trompet en soundtrack /
version for trumpet and soundtrack 2022)
[17']

Copresentatie / Co-presentation Concertgebouw Brugge

◆ Milica Djordjevic

NAILING CLOUDS II

(2023)

For the festival ACHT BRÜCKEN | Musik für Köln, Milica Djordjevic subjected different instruments to an in-depth soloistic examination of ten minutes each: *Flicker*, *study I* (for contrabass clarinet), *Nailing Clouds II* (for flugelhorn) and *Jadarit II* (for percussion). [ACHT BRÜCKEN]

Voor het festival ACHT BRÜCKEN | Musik für Köln onderwierp Milica Djordjevic verschillende instrumenten aan een diepgaand solistisch onderzoek van elk tien minuten: *Flicker*, *study I* (voor contrabasklarinet), *Nailing Clouds II* (voor bugel) en *Jadarit II* (voor percussie).

[ACHT BRÜCKEN]

◆ Raven Chacon

TÁÁ'TS'ÁADAH

(2018)

Táá'ts'áadah means 'thirteen' in Navajo. The score shows a lot of space, literally and figuratively. Blaauw sees that space as the wide plains in which Chacon grew up, and he gets a lot of room for interpretation from Chacon. [MARCO BLAAUW]

Táá'ts'áadah betekent 'dertien' in Navajo. De partituur vertoont veel ruimte, letterlijk en figuurlijk. Blaauw beschouwt die ruimte als de wijde vlaktes waarin Chacon opgroeide, en hij krijgt van Chacon veel ruimte voor interpretatie. [MARCO BLAAUW]

◆ Ayanna Witter-Johnson

O.M. RISING

(2021)

Born in Jamaica in 1952, Olive Morris moved to London with her family at nine years old. Following an incident with the Police aged sixteen, where she tried to obstruct the unlawful arrest of a Nigerian diplomat, she was physically assaulted and racially abused by the police, arrested, and given a three-month suspended jail sentence. This incident gave rise to Olive's commitment to challenging oppression. Throughout her life, she campaigned for racial and gender equality, squatters' rights, led protests, demonstrations, and co-founded the Brixton Black Women's Group in 1973, one of Britain's first networks for black women. Morris died aged 27. This piece is in honour of Olive Morris' legacy and the values she fought for that remain as relevant today as when she was alive. The central pulsing rhythm that weaves its way through the piece forms a part of Olive's heritage and belongs to the Kumina Tradition in Jamaica. Kumina is a religious group, which originated in Congo, West Africa, and was brought to Jamaica by the free Africans who arrived there between the 1840s and 1860s. Kumina is the most African of the cultural expressions found in Jamaica. The three most important elements in a Kumina session are dancing, singing and drumming. The drums are believed to be the most important because of the control they have over the spirits. The form of the piece explores the challenges, sadness, strength, persistence, frustration and hope of a single voice motivated to inspire change by speaking out against a broken system. [AYANNA WITTER-JOHNSON]

Olive Morris werd in 1952 in Jamaica geboren en verhuisde op negenjarige leeftijd met haar familie naar Londen. Na een incident met de politie toen ze zestien was, waarbij ze de onwettige arrestatie van een Nigeriaanse diplomaat probeerde te verhinderen, werd ze fysiek aangevallen en racistisch mishandeld door de politie, gearresteerd en kreeg ze een voorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden. Dit incident gaf aanleiding tot Olives toewijding aan het bestrijden van onderdrukking. Haar hele leven lang voerde ze campagne voor raciale en gendergelijkheid, krakersrechten, leidde ze protesten en demonstraties en was ze medeoprichtster van de Brixton Black Women's Group in 1973, een van de eerste Britse netwerken voor zwarte vrouwen. Morris stierf op 27-jarige leeftijd. Dit stuk is een eerbetoon aan de nalatenschap van Olive Morris en de waarden waarvoor ze vocht en die vandaag de dag nog even relevant zijn als toen ze nog leefde. Het centrale pulserende ritme dat zich door het stuk weeft, maakt deel uit van Olives erfgoed en behoort tot de Kumina-traditie in Jamaica. Kumina is een religieuze groep die oorspronkelijk uit Congo, West-Afrika, komt en naar Jamaica werd gebracht door de vrije Afrikanen die er tussen 1840 en 1860 arriveerden. Kumina is de meest Afrikaanse van de cultuuringen die in Jamaica te vinden zijn. De drie belangrijkste elementen in een Kumina-sessie zijn dansen, zingen en drummen. Men gelooft dat de drums het belangrijkste zijn vanwege de controle die ze hebben over de geesten. De vorm van het stuk verkent de uitdagingen, het verdriet, de kracht, het doorzettingsvermogen, de frustratie en de hoop van een enkele stem die inspireert tot verandering door zich uit te spreken tegen een gebroken systeem. [AYANNA WITTER-JOHNSON]

◆ Dai Fujikura

Obi

(2019, versie voor trompet en soundtrack /
version for trumpet and soundtrack 2022)

This is a trumpet version of the piece *Obi*, which was originally written for sho and electronics. I have also composed additional music for the trumpet part in this version. Sho – Japanese traditional instrument. This is a mouth organ. It is a beautiful instrument and I always thought that is the problem. Anything played on sho sounds beautiful. All the traditional sho music sounds pretty much same to my ear (apparently it is very different if you know this sound world. How so, I have no idea). Another unique part of the sho is that it cannot play fast. Hence, all sho music is sustained, rather meditative music. Pitches are also very high. Never low notes. I thought to myself, I imagine *Obi* will be played in a sho recital (which means no middle or low sounds for the entire concert!), how can I provide a low pitch in the electronics part. All the sounds in electronics parts are originally the sound of sho. I also experimented with Tamami to find out how ‘Allegro’ the sho could play. What could I do, if I wanted her to play fast? This is the fastest it can go. It has rather meditative feel to it, though I think it sounds vast. Even though all the sounds emanated from the sho, the actual sound was made by the musician’s exhaling and inhaling – more natural to human nature than any western classical wind instrument, perhaps. [DAI FUJIKURA]

Dit is een trompetversie van het stuk *Obi*, oorspronkelijk geschreven voor sho en elektronica. Ik heb ook extra muziek gecomponeerd voor de trompetpartij in deze versie. Sho - Japans traditioneel instrument. Dit is een mondharmonica. Het is een prachtig instrument en ik heb altijd gedacht dat dat het probleem was. Alles wat op sho wordt gespeeld klinkt mooi. Alle traditionele sho muziek klinkt in mijn oren ongeveer hetzelfde (blijkbaar is het heel anders als je deze klankwereld kent. Hoe dat komt, geen idee). Een ander uniek onderdeel van de sho is dat hij niet snel kan spelen. Alle sho muziek is dan ook langdurige, eerder meditatieve muziek. De toonhoogtes zijn ook erg hoog. Nooit lage noten. Ik dacht bij mezelf, ik stel me voor dat *Obi* gespeeld wordt in een sho recital (wat betekent dat er geen middenregister of lage tonen zijn voor het hele concert!), hoe kan ik dan zorgen voor een lage toon in de elektronica partij. Alle geluiden in de elektronische partij zijn oorspronkelijk het geluid van sho. Ik heb ook geëxperimenteerd met Tamami om uit te vinden hoe ‘Allegro’ de sho kan spelen. Wat kon ik doen als ik haar snel wilde laten spelen? Dit is het snelste wat ze kan. Het voelt nogal meditatief aan, hoewel ik denk dat het uitgestrekt klinkt. Hoewel alle geluiden uit de sho kwamen, werd het eigenlijke geluid gemaakt door het uitademen en inademen van de muzikant – misschien wel natuurlijker voor de menselijke natuur dan om het even welk westers klassiek blaasinstrument. [DAI FUJIKURA]

Zaterdag 21 oktober / Saturday 21 October

STUK SOETEZAAL

20:30

FREDERIK CROENE & AMINA OSMANU, LORE BINON, IKRAAAN

Frederik Croene	piano, concept, compositie / piano, concept, composition
Amina Osmanu	zang / vocals
Lore Binon	zang / vocals
IKRAAAN	zang / vocals
Dominique De Groen	scenario, tekst / screenplay, text

◆ **Frederik Croene**
Counterforces (2023)
[75']

Copresentatie / Co-presentation Wilde Westen, November Music, Concertgebouw Brugge, Klarafestival
Productie / Production B-Classic
I.h.k.v. Sounds Now, mede gefinancierd door het programma Creative Europe van de Europese Unie /
As part of Sounds Now, co-funded by the Creative Europe programme of the European Union

◆ Frederik Croene

COUNTERFORCES

(2023)

In *Counterforces*, female power in the world is approached from three different perspectives, in which ancient mythologies from various cultures form the connecting thread. The three characters embodied in the three singers stand for three female archetypes. Amina Osmanu stands for the primordial earth mother, firmly rooted, anchored in the ground. She is linked to various goddesses from human history having to do with fauna and flora. IKRAAAN reflects more on interpersonal relationships, about emotions in a social context, not reaching for the ground (the vertical), but to the horizontal connections between people. Lore Binon, lastly, directs her gaze upwards and tries to preserve the big picture with abstractions. Using these three characters, Dominique De Groen manages to bring three different ways of looking at the world together in one logical unity. *Counterforces* is a reflection on how the world has changed with the coming of industrialisation, on what the impact is of the profit mentality, on the potential shadow side of the ideas of the Enlightenment. The common theme is how the patriarchy – male dominance – has brought us where we are today, in all these areas. As a critical reflection on the present this performance is also about the economics of attention, currently more of an influence on us than we often suspect. Frederik Croene opted for musical forces combining fixed media and live music. Over an unchanging soundtrack the three singers each speak their own language. Frederik Croene is also on stage himself, albeit in an unusual position as the pianist. His (male) presence creates an interesting dialectic with the female dominance on stage. The pianist is not silenced, but is forced to contemplate. Feminism after all doesn't mindlessly sideline men, but invites us/them to re-think some old ideas that have been taken for granted.

[KLAAS COULEMBIER]

In *Counterforces* wordt de vrouwelijke kracht in de wereld benaderd vanuit drie verschillende invalshoeken, waarbij oude mythologieën uit verschillende culturen de leidraad vormen. De drie karakters die door de zangeressen worden belichaamd staan voor drie vrouwelijke archetypes. Amina Osmanu staat voor de oervrouw, stevig geworteld, verankerd in de aarde. Ze wordt gekoppeld aan verschillende godinnen uit de geschiedenis die te maken hebben met fauna en flora. IKRAAAN reflecteert eerder over de intermenselijke relaties, over emoties in een sociale context. Zij reikt niet naar de grond (verticaal), maar reikt naar de horizontale verbindingen tussen mensen. Lore Binon, ten slotte, richt haar blik naar boven en probeert met abstracties het grote overzicht te bewaren. Aan de hand van deze drie personages slaagt Dominique De Groen erin om drie verschillende manieren om naar de wereld te kijken samen te brengen in één logische eenheid. *Counterforces* is een reflectie op hoe de wereld veranderd is met de komst van de industrialisatie, wat de effecten zijn van winstbejag, wat de keerzijde van het verlichtingsdenken kan zijn. Rode draad is hoe het patriarchaat – de mannelijke dominantie – in al deze thema's geleid heeft tot waar we ons vandaag bevinden. Als kritische reflectie op het heden gaat deze voorstelling ook over de aandachtseconomie die momenteel ons handelen meer beïnvloedt dan we vaak vermoeden. Op muzikaal vlak koos Frederik Croene voor een combinatie van fixed media en live muziek. Bovenop een onveranderlijke soundtrack spreken de drie zangeressen hun eigen taal. Ook Frederik Croene zit op het podium, weliswaar in een bijzondere positie als pianist. Zijn (mannelijke) aanwezigheid zorgt voor een interessante dialectiek met de vrouwelijke dominantie. De pianist wordt niet mond-dood gemaakt, maar wel gedwongen tot contemplatie. Feminisme zet de mannen immers niet zomaar buiten spel, maar nodigt uit tot een her-denken van oude vanzelfsprekendheden. [KLAAS COULEMBIER]

Zondag / Sunday
22-10-2023

Zondag 22 oktober / Sunday 22 October

STUK ENSEMBLEZAAL

12:00

HERMESENSEMBLE: THE TIMES ACADEMY

Esther-Elisabeth Rispens	sopraan / soprano
Karin de Fleyt	fluit / flute
Peter Merckx	klarinet / clarinet
Antoine Maisonhaute	viool / violin
Marc Tooten	altviool / viola
Lieselot Watté	cello
Jan Buyschaert	contrabas / double bass
Geert Callaert	piano
Gaetan La Mela	percussie / percussion

- ◆ **Davide Paolillo**
L'aria nei giorni festivi (2022)
[8']
- ◆ **Alice Yeung**
The Shape of Aqua (2022)
[4']
- ◆ **Ellen Jacobs**
Ada (2019/2020)
[9'15"]
- ◆ **Yngwie Janseghers**
(Si seulement...) (2022)
[10']

◆ Davide Paolillo

L'ARIA NEI GIORNI FESTIVI (2022)

Entering a blacksmith's forge can be an intense sensory experience: heat, fumes, the sound of beaten metal constantly echoing. One could almost become disoriented. Composing *L'aria nei giorni festivi* was for me an exercise in imagination as it was a way of paying homage to Saverio Rotundo, blacksmith and artist from southern Italy. In this exercise, I imagined Rotundo during the 1970s beating irons and other urban residues in his forge. The repetitiveness of the gesture acoustically rendered by the beating on the crotales, polarises the ensemble and resonates in the orchestration of a timbre that, evolving over time, moves through space. The work Rotundo is forging is *Malinconia dei giorni festivi*, a snapshot of the heavy socio-cultural climate during the period of the Italian Austerity. Thus, the dichotomy between the frenzy of midweek life and the complete holiday lull imposed by the law, becomes the cue for a formal construction whose sections develop different degrees of the sound energy organization processes: from frenetic and discontinuous to static and continuous and vice versa. While I am in his forge, amidst tinkles, noises, and vapors, I hear u'Ciacio (that's what they used to call him in town) talking about how the objects he uses, once discarded, through art can create a new space where the spectator remains suspended and the distance separating him from the work is canceled. Hence the idea of creating through electronics an acoustic space where the amplified sounds and timbres of the ensemble are mirrored and, wandering freely, surround the audience challenging the listening. I step out of the forge and the tinkling of metal slowly dies away.

[DAVIDE PAOLILLO]

Het betreden van een smederij kan een intense zintuiglijke ervaring zijn: hitte, dampen, het geluid van geslagen metaal dat constant weerklinkt. Je kunt er bijna gedesoriënteerd raken. Het componeren van *L'aria nei giorni festivi* was voor mij een oefening in verbeelding, omdat het een manier was om hulde te brengen aan Saverio Rotundo, smid en kunstenaar uit Zuid-Italië. In deze oefening stelde ik me voor hoe Rotundo in de jaren 1970 ijzers en andere stadsresten sloeg in zijn smederij. De repetitiviteit van het gebaar, akoestisch weergegeven door het slaan op de crotales, polariseert het ensemble en resonanceert in de orkestratie van een timbre dat, evoluerend in de tijd, door de ruimte beweegt. Het werk dat Rotundo maakt is *Malinconia dei giorni festivi*, een momentopname van het zware sociaal-culturele klimaat tijdens de periode van het Italiaanse bezuinigingsbeleid. De dichotomie tussen de hectiek van het midweekse leven en de volledige vakantiestilte opgelegd door de wet, wordt de aanleiding voor een formele constructie waarvan de secties verschillende gradaties van de organisatieprocessen van geluidsenergie ontwikkelen: van hectisch en discontinu naar statisch en continu en vice versa. Terwijl ik in zijn smederij ben, te midden van rinkelende geluiden en dampen, hoor ik u'Ciacio (zo noemden ze hem in de stad) praten over hoe de voorwerpen die hij gebruikt, eenmaal afgedankt, door middel van kunst een nieuwe ruimte kunnen creëren waarin de toeschouwer zweeft en de afstand tussen hem en het werk wordt opgeheven. Vandaar het idee om door middel van elektronica een akoestische ruimte te creëren waarin de versterkte klanken en timbres van het ensemble weerspiegeld worden en, vrij ronddwalend, het publiek omringen en uitdagen tot luisteren. Ik stap uit de smederij en het gerinkel van metaal sterft langzaam weg.

[DAVIDE PAOLILLO]

◆ Alice Yeung

THE SHAPE OF AQUA

(2022)

I have always been searching, through times. I have no clue what, who, or where I am looking for. The air portrays the frozen path, that turns into tears and vanishes in thin air. [ALICE YEUNG]

Ik ben altijd op zoek geweest, door de tijden heen. Ik heb geen idee wat, wie of waar ik naar zoek. De lucht verbeeldt het bevroren pad, dat verandert in tranen en verdwijnt in het niets. [ALICE YEUNG]

◆ Ellen Jacobs

ADA

(2019/2020)

Ada Lovelace (1815-1852) was the first computer programmer ever. She worked alongside Charles Babbage on the prototype of the *Analytical Engine*, which scientists refer to today as the first computer. The *Analytical Engine* unfortunately never really came into practice, and it was only one hundred years later that the first working computer became a fact. None the less, scientists keep speaking about Ada, because she was a mathematical genius.

Because the composer was intrigued by this remarkable woman, she decided to use her as an inspiration for the piece. "Supposing that the fundamental relations of pitched sounds in the science of harmony and of musical composition could be expressed and adapted within the *Analytical Engine*, it might compose elaborate and scientific pieces of music of any degree of complexity or extent." Ada already knew computers would be able to write music in the future instead of people. Jacobs uses the above quote of Ada for the text used for the soprano, and at a more fundamental level, serves as the philosophical grounds on which this piece is built. Challenging, questioning and playing with the boundaries of what makes music human and how it could interact or coexist with Ada's 'computer music'. Jacobs uses different techniques using only acoustic instruments to mimic digital sounds. [ELLEN JACOBS]

Ada Lovelace (1815-1852) was de eerste computerprogrammeur ooit. Ze werkte samen met Charles Babbage aan het prototype van de *Analytical Engine*, die wetenschappers vandaag de dag de eerste computer noemen. De *Analytical Engine* kwam helaas nooit echt in de praktijk en pas honderd jaar later werd de eerste werkende computer een feit. Toch blijven wetenschappers over Ada praten, omdat ze een wiskundig genie was. Omdat de componist geïntrigeerd was door deze opmerkelijke vrouw, besloot ze haar te gebruiken als inspiratie voor het stuk. "Veronderstellend dat de fundamentele relaties van klanken in de wetenschap van harmonie en muzikale compositie kunnen worden uitgedrukt en aangepast in de *Analytical Engine*, zou deze uitgebreide en wetenschappelijke muziekstukken kunnen componeren van elke mate van complexiteit of omvang." Ada wist al dat computers in de toekomst muziek zouden kunnen schrijven in plaats van mensen. Jacobs gebruikt het bovenstaande citaat van Ada voor de tekst die voor de sopraan wordt gebruikt, en op een fundamenteeler niveau dient het als de filosofische basis waarop dit stuk is gebouwd. Hij daagt uit, stelt vragen en speelt met de grenzen van wat muziek menselijk maakt en hoe het zou kunnen interageren of samengaan met Ada's 'computermuziek'. Jacobs gebruikt verschillende technieken waarbij ze alleen akoestische instrumenten gebruikt om digitale geluiden na te bootsen. [ELLEN JACOBS]

◆ Yngwie Janseghers

(SI SEULEMENT...)

(2022)

(Si seulement...) was written for HERMESensemble in 2022 in Oslo. Yngwie wrote this work under the supervision of Henrik Hellstenius at the Norwegian Academy of Music. She also had input about the work from lessons with Chaya Czernowin, Lisa Streich and Marco Stroppa. This composition was the reason Yngwie was selected to participate in the Young-Talents Program run by Ensemble Modern, who played the work in July 2023 in Frankfurt. Yngwie first explored the musical material in a new work for percussion (bass drum and tam-tam), piano and electronics. The tam-tam rapidly became a personal fascination. This fascination resulted in extensive research on the instrument that was worked out in two pieces: *(Si seulement...)* for ensemble and *(...sans qu'on dise: enfin)* for percussion solo (4 tam-tams, 2 cymbals and tubular bells). The sound of a Super Ball on a tam-tam has a very prominent part in both works. In *(Si seulement...)* this sound will also serve as the basis for the first texture of the work. This texture is a symbolic orchestration of this sound, as it were. [YNGWIE JANSEGHERS]

(Si seulement...) werd geschreven voor HERMESensemble in 2022 in Oslo. Yngwie schreef dit werk onder de begeleiding van Henrik Hellstenius aan de Norwegian Academy of Music en kreeg ook enkele lessen van Chaya Czernowin, Lisa Streich en Marco Stroppa over dit werk. Met deze compositie werd Yngwie ook geselecteerd om deel te nemen aan het Young-Talents Program van Ensemble Modern dat dit werk in juli 2023 speelde in Frankfurt. Het muzikaal materiaal verkende Yngwie eerst in een nieuw werk voor percussie (basdrum en tam-tam), piano en elektronica. De tam-tam werd zeer snel een persoonlijke fascinatie, wat uitmondde in uitgebreid onderzoek naar het instrument dat werd uitgewerkt in twee werken: *(Si seulement...)* voor ensemble en *(...sans qu'on dise: enfin)* voor percussie solo (4 tam-tams, 2 cymbalen en buisklokken). De klank van een Super Ball (een soort botsball op een stokje) op een tam-tam is een klank met een zeer prominente rol in beide werken. In *(Si seulement...)* zal deze klank ook dienen als basis voor de eerste textuur van het werk. Deze textuur is als het ware een symbolische orkestratie van deze klank.

[YNGWIE JANSEGHERS]

Zondag 22 oktober / Sunday 22 October

STUK STUDIO

14:00

ENSEMBLE KLANG

Saskia Lankhoorn	piano
Pete Harden	elektrische gitaar / electric guitar
Anton van Houten	trombone
Erik-Jan de With	saxofoon / saxophone
Michiel van Dijk	saxofoon / saxophone
Joey Marijs	percussie / percussion

◆ **Maya Verlaak**

Conditions (WERELDCREATIE/WORLD PREMIERE)

[30']

◆ **Jesse Broekman**

will it be like this for a long time, you asked

(WERELDCREATIE / WORLD PREMIERE)

[25'] COM Transit

Coproductie / Co-production Ensemble Klang & De Link (Tilburg)

◆ Maya Verlaak

CONDITIONS

(wereldcreatie / world premiere)

In *Conditions* the musicians are shaping the conditions of the space, before performing in reaction to the space. The performance space is usually a fixed parameter, and the musician gets acquainted with the space during a dress rehearsal. In *Conditions* the space is not fixed and each of the six musicians have control in changing the shape and size of the performance space. The space will be virtually changed, and the direct result is audible to the audience and performers. Every time the shape of the space changes, the performance of a second layer of musical material can come alive; an echo game between the space and the musician. [MAYA VERLAAK]

In *Conditions* geven de musici vorm aan de condities van de ruimte, voordat ze optreden als reactie op de ruimte. De uitvoeringsruimte is meestal een vaste parameter en de musicus maakt kennis met de ruimte tijdens een generale repetitie. In *Conditions* staat de ruimte niet vast en heeft elk van de zes musici controle over het veranderen van de vorm en grootte van de uitvoeringsruimte. De ruimte wordt virtueel veranderd en het directe resultaat is hoorbaar voor het publiek en de uitvoerenden. Elke keer dat de vorm van de ruimte verandert, kan de uitvoering van een tweede laag muzikaal materiaal tot leven komen; een echospel tussen de ruimte en de muzikant. [MAYA VERLAAK]

◆ Jesse Broekman

WILL IT BE LIKE THIS FOR A LONG TIME, YOU ASKED

(wereldcreatie / world premiere)

An uneven harmonic fabric, split and broken notes, apparent repetition, six instruments that gently touch and probe each other, and try to find a balance. Sounds with an internal friction; and the act of embracing them. A path of shards, an attempt to navigate a labyrinth. [JESSE BROEKMAN]

Een troebel harmonisch weefsel, gespleten en gebroken tonen, schijnbare herhaling, zes instrumenten die elkaar licht aanraken, aftasten en proberen een balans te vinden. Klanken met een inwendige wrijving; het omarmen hiervan. Een pad van scherven, een poging tot het navigeren van een labyrint. [JESSE BROEKMAN]

Zondag 22 oktober / Sunday 22 October

STUK LABOZAAL

17:30

ZWERM & SOPHIA BURGOS, SOFIA JERNBERG

ZWERM

Kobe van Cauwenberghe gitaar / electric guitar

Toon Callier gitaar / electric guitar

Johannes Westendorp gitaar / electric guitar

Bruno Nelissen gitaar / electric guitar

Sophia Burgos sopraan / soprano

Sofia Jernberg sopraan / soprano

◆ Christopher Trapani

Noise Uprising (WERELDCREATIE / WORLD PREMIERE)

[60']

Copresentatie / Co-presentation Huddersfield Contemporary Music Festival, November Music, Wilde Westen, i.h.k.v. Sounds Now, mede gefinancierd door het programma Creative Europe van de Europese Unie / as part of Sounds Now, co-funded by the Creative Europe programme of the European Union

◆ Christopher Trapani

NOISE UPRISING

(wereldcreatie / world premiere)

The inspiration for Trapani's new song cycle is Michael Denning's book *Noise Uprising*, which chronicles the explosion of vernacular recording that took place in the late 1920s in port cities around the globe. The historical 78 rpm records of this era are the not-so-silent witnesses of the birth of son, jazz, samba, rembetiko, fado, tango, etc. They reveal a kind of B-side of music history, a people's history of music-making driven by the bustling marketplaces of colonial port cities. *Noise Uprising* is a polystylistic atlas that unravels a subterranean, cross-cultural network far away from, and with a wider reach than, traditional concert halls. Using Denning's book as a starting point, Christopher Trapani plans to "fill in the map" by composing a series of pieces for four guitars and two singers, sometimes including live electronics. In studying these 78s as primary source documents, Trapani transcribes and transforms their musical gestures. These recordings will be in turn woven into electronic collages, often alongside his own field recordings, made on site in the cities where the source material originated, imagining alternative histories, fictive encounters and cross-pollinations between styles which in reality may never have intersected: gamelan meets tango, fado meets samba. With *Noise Uprising* Trapani uncovers hidden connections between geographically distant genres, but in doing so he always strives to create work that ultimately represents something more than a travelogue or a book of postcards. The short works he composes for this cycle will be meant to call into question notions of cultural appropriation and authenticity, to challenge rather than to romanticize notions of the exotic, and to draw attention to the dangers of 'overtourism' and the unreflective, superficial consumption of place.

[ZWERM]

De inspiratie voor Trapani's nieuwe liedcyclus is Michael Dennings boek *Noise Uprising*, dat de explosie van volksmuziek beschrijft die eind jaren 1920 plaatsvond in havensteden over de hele wereld. De historische 78-toerenplaten uit dit tijdperk zijn de niet zo stille getuigen van de geboorte van son, jazz, samba, rembetiko, fado, tango, enz. Ze onthullen een soort B-kant van de muziekgeschiedenis, een volksgeschiedenis van muziek maken gedreven door de bruisende marktplaatsen van koloniale havensteden. *Noise Uprising* is een polystylistische atlas die een ondergronds, intercultureel netwerk ontrafelt, ver weg van en met een groter bereik dan de traditionele concertzalen. Met Dennings boek als uitgangspunt is Christopher Trapani van plan om "de kaart in te vullen" door een serie stukken te componeren voor vier gitaren en twee zangers, soms met live elektronica. Trapani bestudeert deze 78-toerenplaten als primaire brondocumenten en transcribeert en transformeert hun muzikale gebaren. Deze opnames worden op hun beurt verweven in elektronische collages, vaak naast zijn eigen veldopnames, ter plekke gemaakt in de steden waar het bronmateriaal vandaan komt, waarbij hij zich alternatieve geschiedenissen voorstelt, fictieve ontmoetingen en kruisbestuivingen tussen stijlen die elkaar in werkelijkheid misschien nooit hebben gekruist: gamelan ontmoet tango, fado ontmoet samba. Met *Noise Uprising* legt Trapani verborgen verbanden bloot tussen geografisch ver uit elkaar liggende genres, maar streeft er daarbij altijd naar om werk te creëren dat uiteindelijk iets meer is dan een reisverslag of een boek met ansichtkaarten. De korte werken die hij voor deze cyclus componeert zijn bedoeld om noties van culturele toe-eigening en authenticiteit in twijfel te trekken, om noties van het exotische uit te dagen in plaats van te romantisieren, en om de aandacht te vestigen op de gevaren van 'overtourisme' en de onreflectieve, oppervlakkige consumptie van plaats. [ZWERM]

Zondag 22 oktober / Sunday 22 October

STUK SOETEZAAL
20:30

SPECTRA / HYOID: RELICS

SPECTRA

Bram Bossier	altviool / viola
Francis Mourey	cello
Tille Van Gastel	fluit / flute
Nele Tiebaut	saxofoon / saxophone
An Raskin	organetto, accordeon
Frank Van Eycken	percussie / percussion
Filip Rathé	muzikale leiding / musical direction

HYOID

Elise Chauvin	sopraan / soprano
Esther-Elisabeth Rispens	sopraan / soprano
Fabienne Seveillac	mezzosopraan / mezzo-soprano
Andreas Halling	tenor
Pascal Zurek	bariton / bariton
Pieter Stas	bas / bass

Jerry Galle	video
Antonella Fenech	dramaturgie / dramaturgy

◆ Mauro Lanza

Disiecta Membra (WERELDCREATIE / WORLD PREMIERE)
[20']

◆ Mauro Lanza & Claudio Panariello

Non sono Dei quelli fatti con le mani (WERELDCREATIE / WORLD PREMIERE)
[25'] COM Transit

Coproductie / Co-production Muziekcentrum De Bijloke

◆ Mauro Lanza

DISIECTA MEMBRA

(2014 / 2023; wereldcreatie / world premiere)

Disiecta Membra, Latin for ‘scattered fragments’ is an expression used to refer to surviving fragments of ancient poetry, manuscripts and other literary or cultural objects, but can also literally mean ‘scattered limbs’ or ‘scattered members’. The *membra* this piece is dealing with are the different cuts of Grunnius Cocotta, the imaginary pig whose last wills are summoned in the *Testamentum Porcelli*, a parodic middle-age text.

The short excerpt of this text that I decided to use is an inventory of twelve body parts that the pig, right before being slaughtered, bequeaths to twelve categories of will beneficiaries. One can easily draw a comparison between this parodic list and the mass of dismembered bodies of saints that (still) populate catholic churches all around Europe. Mikhail Bakhtin in his *Rabelais* and his time elaborated the concept of grotesque body and wrote extensively about these holy remains. While the catalog of pig cuts of the *Testamentum* has a direct influence on the form of the piece (which is indeed a catalog of short pieces, each related to a different body part), this reference to relics is suggested by the use of several musical quotations issued from *Membra Jesu Nostri*, the famous set of seven cantatas by Dietrich Buxtehude, which is also a catalog of limbs: feet, knees, hands, side, breast, heart, and head. Curiously enough, what is considered to be the first Lutheran oratorio has the form of a massive immaterial reliquary for a body that left no material remains. The contrast between this longing for the absent flesh and the carnivalesque exuberance of the *Testamentum* was the basic source of inspiration for the composition of *Disiecta Membra*.

[MAURO LANZA]

Disiecta Membra, Latijn voor ‘verspreide fragmenten’ is een uitdrukking die gebruikt wordt om te verwijzen naar overgeleverde fragmenten van oude poëzie, manuscripten en andere literaire of culturele objecten, maar kan ook letterlijk ‘verspreide ledematen’ of ‘verspreide leden’ betekenen. De *membra* waar dit stuk over gaat zijn de verschillende sneden van Grunnius Cocotta, het denkbeeldige varken wiens testamenten worden opgeroepen in het *Testamentum Porcelli*, een parodische tekst uit de middeleeuwen. Het korte fragment uit deze tekst dat ik besloot te gebruiken is een inventaris van twaalf lichaamsdelen die het varken, vlak voordat het wordt geslacht, nalaat aan twaalf categorieën van testamentgerechtigden. Je kunt gemakkelijk de vergelijking maken tussen deze parodische lijst en de verzameling uiteengereten lichamen van heiligen die (nog steeds) aanwezig zijn in katholieke kerken over heel Europa. Mikhail Bakhtin werkte in zijn *Rabelais* en zijn tijd het concept van het groteske lichaam uit en schreef uitgebreid over deze heilige overblijfselen. Terwijl de catalogus van varkenssneden van het *Testamentum* een directe invloed heeft op de vorm van de compositie (dat inderdaad een catalogus van korte stukken is, elk gerelateerd aan een ander lichaamsdeel), wordt deze verwijzing naar relikwieën gesuggereerd door het gebruik van verschillende muzikale citaten uit *Membra Jesu Nostri*, de beroemde set van zeven cantates van Dietrich Buxtehude, die ook een catalogus van ledematen is: voeten, knieën, handen, zij, borst, hart en hoofd. Wat beschouwd wordt als het eerste Lutherse oratorium heeft vreemd genoeg de vorm van een massief immaterieel reliekschrijn voor een lichaam dat geen materiële resten achterliet. Het contrast tussen dit verlangen naar het afwezige vlees en de carnivaleske uitbundigheid van het *Testamentum* was de fundamentele inspiratiebron voor de compositie van *Disiecta Membra*.

[MAURO LANZA]

◆ Mauro Lanza & Claudio Panariello

NON SONO DEI QUELLI FATTI CON LE MANI

(wereldcreatie / world premiere)

Non sono Dei quelli fatti con le mani ('Those made with hands are not Gods') is a musical journey into the realm of religious relics and their connection to creativity and artificial intelligence, in the form of a cycle of pieces for six voices and an ensemble of six musicians. While *Disiecta membra* (an older cycle for six voices which is the 'companion piece' of *Non sono Dei quelli fatti con le mani*) deals almost gruesomely with bodily remains, the new cycle refers to a very peculiar kind of relic: the *acheiropoieta*. An *acheiropoieta* (literally 'made without hands') is an image that is supposed to be created not by human hand but directly from some form of divine intervention. In recent years, there has been a surge of interest in the use of AI in the arts. The connection between the idea of *acheiropoieta* and contemporary AI art lies exactly in the fact that, like *acheiropoieta*, some AI-generated works of art are indeed created "without human hands". In *Non sono Dei quelli fatti con le mani*, this idea of *acheiropoieta* is explored in the context of music composition, where AI-generated audio is used as contemporary relics, imbued with a sense of holiness and mystery. Taking inspiration from Guillaume Dufay's iconic *Missa Se la face ay pale*, AI algorithms are used to create new audio materials based on recordings of the *Missa*, giving rise to a new era of 'music *acheiropoieta*' that blur the line between human creativity and machine intervention. The project is an ode to the mystery of AI creation and the enduring power of religious relics in the modern world. Join us on this journey to explore the intersection of technology, creativity, and spirituality.

[MAURO LANZA / CLAUDIO PANARIELLO]

Non sono dèi quelli fatti con le mani ('Zij die met handen gemaakt zijn, zijn geen goden') is een muzikale reis door het rijk van religieuze relikwieën en hun verband met creativiteit en artificiële intelligentie, in de vorm van een cyclus voor zes stemmen en een ensemble van zes muzikanten. Terwijl *Disiecta membra* (een oudere cyclus voor zes stemmen die het begeleidende stuk is van *Non sono Dei quelli fatti con le mani*) op bijna gruwelijke wijze over lichamelijke overblijfselen gaat, verwijst de nieuwe cyclus naar een heel eigenaardige soort relikwie: de *acheiropoieta*. Een *acheiropoieta* (letterlijk "zonder handen gemaakt") is een beeld dat verondersteld wordt niet door mensenhanden gemaakt te zijn, maar rechtstreeks voort te komen uit een of andere vorm van goddelijke interventie. De laatste jaren is er een toename van interesse in het gebruik van AI in de kunst. Het verband tussen het idee van *acheiropoieta* en hedendaagse AI-kunst ligt precies in het feit dat, net als *acheiropoieta*, sommige AI-gegenereerde kunstwerken inderdaad "zonder mensenhanden" worden gemaakt. In *Non sono Dei quelli fatti con le mani* wordt dit idee van *acheiropoieta* onderzocht in de context van muziekcompositie, waarbij AI-gegenereerde audio gebruikt wordt als hedendaagse relikwieën, doordrenkt met een gevoel van heiligheid en mysterie. Geïnspireerd door Guillaume Dufay's iconische *Missa Se la face ay pale*, worden AI-algoritmes gebruikt om nieuw audiomateriaal te creëren op basis van opnames van de *Missa*, waardoor een nieuw tijdperk van 'muziek-*acheiropoieta*' ontstaat die de grens tussen menselijke creativiteit en machine-interventie doet vervagen. Het project is een ode aan het mysterie van AI-creatie en de blijvende kracht van religieuze relikwieën in de moderne wereld. Ga met ons mee op deze reis en verken het snijvlak van technologie, creativiteit en spiritualiteit.

[MAURO LANZA / CLAUDIO PANARIELLO]

SOFA-MOMENTEN IN HET STUKCAFÉ

ON THE SOFA IN THE STUKCAFÉ

Componisten nestelen zich op de sofa in het STUKcafé voor een uitgebreid gesprek. In de intimiteit van de kussens zullen ze makkelijk geneigd zijn alle geheimen van hun muziek toe te vertrouwen.

Composers will repair to the STUKcafé sofa for an extended conversation. Nestled into the comfy cushions they'll be readily inclined to share with us all the secrets of their music.

Zaterdag 21 oktober & Zondag 22 oktober
Saturday 21 October & Sunday 22 October

16:00

STUK, STUKCAFÉ

BIOGRAFIEËN BIOGRAPHIES

Michael Beil

Het werk van Michael Beil richt zich op de combinatie van elektronische muziek, instrumentale muziek en video. Zijn composities zijn gebaseerd op concepten met betrekking tot de situatie op het podium tijdens een concert in verhouding tot het ontwikkelingsproces van muzikale werken. Daarom zijn de muzikanten meestal betrokken bij het compositieproces en wordt hun deelname gedocumenteerd als onderdeel van een compositie. Zo wordt de temporele vorming en samenhang van een muziekwerk waarneembaar en transparant voor het publiek tijdens de uitvoering. Michael Beil gebruikt hiervoor live en vooraf opgenomen audio en video. Een ander fundamenteel doel van zijn muziek is het in twijfel trekken van het kunstwerk als meesterwerk. Met het oog hierop houdt Michael Beil zich uitsluitend bezig met muzikale *objets trouvés* door bekende muziekwerken te transformeren of te deconstrueren of door technieken om bekend muzikaal materiaal of materiaal dat idiomatisch is voor een bepaald instrument te verschuiven naar een gebruikelijke connotatie.

Michael Beil's work focuses on the combination of electronic music, instrumental music and video. His compositions are based on concepts concerning the situation on stage in a concert in connection with the development process of musical works. Therefore the instrumentalists are mostly involved in the compositional process and their participation is documented to be part of a composition. So the temporal formation and coherence of a musical work becomes perceivable and transparent for the audience in the performance. In order to do this Michael Beil employs live and prerecorded audio and video. A further fundamental aim of his music is to call into question the artwork as a masterpiece. With a view to this Michael Beil engages exclusively with musical readymades by transforming or deconstructing familiar musical works or by techniques of displacing well known musical material or material that is idiomatic for a certain instrument in an unusual connotation.

Jesse Broekman

Het zwaartepunt van Jesse Broekmans autonome werk ligt bij kamermuziek, al dan niet met elektronica. Centraal staan klanken van een onstabiele en onvoorspelbare aard. Klanken die een inwendige ruimtelijkheid suggereren; onstabiele klanken waarin de verschillende boventonen elk hun eigen dynamisch verloop hebben. In de zoektocht naar deze klankwereld is hij steeds idiomatischer voor de instrumenten gaan schrijven, op zoek naar speeltechnieken die niet tegen de natuur van het instrument ingaan, maar ze wel totaal anders doen klinken. Zijn recente werk met elektronica concentreert zich op het elektronisch aansturen van akoestische objecten, in tegenstelling tot het schrijven van muziek voor luidsprekers. Hij is betrokken bij een breed spectrum aan interdisciplinaire projecten, variërend van muziek voor dansvoorstellingen, installaties in samenwerking met beeldend kunstenaars tot kameropera en muziektheatervoorstellingen voor jong publiek. Hij werkt met talrijke muzikanten, ensembles en theaters. Vooral zijn samenwerkingen met Ensemble Oerknal, Ensemble Proton en Ensemble Garage hebben zijn schrijven gevormd. Broekman is docent compositie en elektronische compositie techniek aan het KASK Conservatorium in Gent.

The focus of Jesse Broekman's autonomous work is chamber music, with or without electronics. Central are sounds of an unstable and unpredictable nature. Sounds that suggest an internal spatiality; unstable sounds in which the various overtones each have their own dynamic course. In the search for this sound world, he has been writing more and more idiomatically for the instruments, looking for playing techniques that do not go against the nature of the instrument, but make them sound completely different. His recent work with electronics concentrates on the electronic control of acoustic objects, as opposed to writing music for loudspeakers. He is involved in a wide spectrum of interdisciplinary projects, ranging from music for dance performances and installations in collaboration with visual artists to chamber opera

and musical theatre performances for young audiences. He works with numerous musicians, ensembles and theatres. Especially his collaborations with Ensemble Oerknal, Ensemble Proton and Ensemble Garage have shaped his writing. Broekman teaches composition and electronic composition technique at the KASK Conservatory in Ghent.

Raven Chacon

Raven Chacon is een componist, performer en installatiekunstenaar uit Fort Defiance, Navajo Nation (VS). Chacon is al 22 jaar platenartiest en heeft meer dan tachtig releases op verschillende nationale en internationale labels op zijn naam staan. In 2022 ontving hij de Pulitzer Prize in Music voor zijn compositie *Voiceless Mass*. Sinds 2004 begeleidt hij meer dan 300 componisten van middelbare scholen bij het schrijven van nieuwe strijkkwartetten voor het Native American Composer Apprenticeship Project (NACAP).

Raven Chacon is a composer, performer and installation artist from Fort Defiance, Navajo Nation (USA). A recording artist over the span of 22 years, Chacon has appeared on more than eighty releases on various national and international labels. In 2022, he was awarded the Pulitzer Prize in Music for his composition *Voiceless Mass*. Since 2004, he has mentored over 300 high school Native composers in the writing of new string quartets for the Native American Composer Apprenticeship Project (NACAP).

Frederik Croene

Frederik Croene ontwikkelde een handvol trajecten waarin hij reflecteert op de steeds veranderende en gelaagde identiteiten van de klassieke pianist. Aangezien zijn instrument geworteld is in de 19^e-eeuwse romantiek, gebruikt hij nog steeds virtuositeit om te communiceren over het pianist-zijn. Naast het spelen en opnemen van klassiek repertoire werkte hij ook intensief samen met hedendaagse componisten als Michael Beil, Simon Steen-Andersen, Michael Finnissy en Stefan Prins. Zijn formulering van het concept *Le Piano Démécanisé* in 2010 was een keerpunt om componist/performer te worden. *Le Piano Démécanisé* vertelt het verhaal van de ontmantelde piano, ontdekt als een *objet trouvé*. Het toont de verborgen goudmijn van klankmogelijkheden die in de piano

schuilgaat. Samen met pianiste Elisa Medinilla richtte Croene PIANOGUIDE op, een dynamische denktank voor pianisten die samen met programmeurs concertevenementen ontwikkelt en waarvoor Croene nieuwe stukken met video componeert. Andere trajecten richten zich meer op transdisciplinaire kunst, improvisatie en intuïtieve performance/studio-opname. Hij is pianoleraar en leidt het Vinim-atelier, een plek voor nieuwe muziekexperimenten. In een kleine zaal in Merelbeke (BE) cureert hij PXP, een reeks concerten met experimentele muziek.

Frederik Croene developed a handful trajectories in which he reflects on the ever changing and multi-layered identities of the classical pianist. As the Gestalt of his instrument is grounded in 19th-century romanticism, he still uses virtuosity to communicate about being a pianist. He played and recorded some classical repertoire and worked intensively with composers as Michael Beil, Simon Steen-Andersen, Michael Finnissy and Stefan Prins. His formulation of the concept of *Le Piano Démécanisé* in 2010 was a turning point in becoming a composer/performer. *Le Piano Démécanisé* tells the story of the dismantled piano, discovered as an *objet trouvé*. It demonstrates the hidden goldmine of sound possibilities waiting inside the piano. With pianist Elisa Medinilla, Croene founded PIANOGUIDE, a dynamic pianist think tank that develops concert events together with programmers and for which Croene composes new pieces with video. Other trajectories tend to focus more on transdisciplinary art, improvisation and intuitive performance/studio recording. He is a piano teacher and leads the Vinim-atelier, a place for new music experiments. In a small venue in Merelbeke (BE) he curates PXP, a series of concerts with experimental music.

Milica Djordjevic

De Servische componiste Milica Djordjević studeerde compositie aan de faculteit muziek in Belgrado, waar ze ook de studie geluids- en muziekopname en productie afrondde, evenals een gespecialiseerde opleiding in elektronische muziek. Ze voltooide haar postdoctorale specialisatiestudie compositie aan het Conservatoire National de Region de Strasbourg. Ze zette haar professionele prestaties voort in Parijs en Berlijn. Djordjević's muziek werd reeds uitgevoerd en uitgezonden in Europa, de VS en Azië.

Servian composer Milica Djordjević graduated composition from the Faculty of Music in Belgrade, where she also finished studies of Sound and Music Recording and Production as well as specialized training in electronic music. She finished postgraduate specialist studies in composition at Conservatoire National de Region de Strasbourg. She continued her professional accomplishments in Paris and Berlin. Djordjević's music has been performed and broadcasted in Europe, USA and Asia.

Geoffa Fells

Geoffa Fells is componist, beeldend kunstenaar en PhD-onderzoeker aan het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen. Ze gebruikt een mix van traditionele muziekpartituren, elektronische muziek en multisensoriële kunst om nieuwe muziek te componeren die rekening houdt met ondergewaardeerde stemmen door samen te werken met haar neurodiversiteitsensemble 'Nth Tangent', mede-trauma-overlevenden en kinderen met ernstige en complexe behoeften en leerverschillen. Fells' kunst en muziek ondergaan grote verschuivingen en weerspiegelen een staat van co-auteurschap die het gevolg is van haar DID, een dissociatieve stoornis waarbij verschillende delen van haar identiteit op verschillende momenten controle hebben over haar gedrag, elk met hun eigen herinneringen, denkpatronen, leeftijden en geslachten. Fells is momenteel composer in residence bij MATRIX Centrum voor Nieuwe Muziek in Leuven (België) en toert ook met haar door de Arts Council gefinancierde project *An Adventure with a Ball Pool* – een serie multi-zintuiglijke stukken die het publiek uitnodigt om na te denken over het spectrum van menselijke ervaringen door middel van interacties met een verlicht ballenbad.

Geoffa Fells is a composer, visual artist and PhD researcher at the Royal Conservatoire of Antwerp. She uses a blend of traditional scoring, electronic music and multi-sensory art to compose new music that is inclusive of under-heard voices through collaborations with her neurodiversity ensemble 'Nth Tangent', fellow trauma survivors and children with severe and complex needs and learning differences. Fells' art and music moves through big shifts, reflecting a state of co-authorship brought about by her having DID, a dissociative disorder where different parts of her identity are in control of her behaviour at different times, each with their own memories,

patterns of thinking, ages and genders. Fells is currently composer in residence with MATRIX Centre for New Music in Louvain (Belgium) and is also touring her Arts Council funded project *An Adventure with a Ball Pool* - a series of multi-sensory pieces that invites audiences to consider the spectrum of human experience through interactions with an illuminated ball pool.

Dai Fujikura

Componist Dai Fujikura werd in 1977 geboren in Osaka, Japan. Hij was vijftien toen hij naar Groot-Brittannië verhuisde. Hij ontving niet alleen vele compositieprijsen, maar kreeg ook talrijke internationale compositieopdrachten en was meerdere malen residentiecomponist. Zijn werken werden reeds gedirigeerd en gespeeld door internationale artiesten als Pierre Boulez, Peter Eötvös, Martyn Brabbins en Jean-Guihen Queyras. Fujikura werkt samen met artiesten uit veel verschillende muziekgenres zoals experimentele pop en improvisatie, en hij componeert vaak in directe communicatie met hen. Sinds 2015 leidt hij compositielessen voor kinderen van 4 tot 14 jaar in Fukushima, als onderdeel van El Sistema Japan.

Born in 1977 in Osaka Japan, composer Dai Fujikura was fifteen when he moved to the UK. Besides being the recipient of many composition prizes, he has received numerous international co-commissions and has been composer-in-residence multiple times. His works have been conducted and played by artists internationally such as Pierre Boulez, Peter Eötvös, Martyn Brabbins and Jean-Guihen Queyras. Fujikura works with artists from many different music genres such as experimental pop and improvisation, and he often composes in direct communication with them. Since 2015, he has been leading composition classes for children from 4 to 14 years old in Fukushima, as a part of El Sistema Japan.

Ellen Jacobs

Ellen Jacobs (*1996) groeide op in Antwerpen. Muziek was al snel een belangrijk onderdeel van haar leven. Ze startte met fluit spelen op 7-jarige leeftijd en haar muzikale pad leidde haar uiteindelijk tot haar studies compositie aan het conservatorium van Gent bij Daan Janssens waar ze haar masterdiploma

met onderscheiding behaalde in 2021. Jacobs volgde verschillende masterclasses bij Oscar Bettison, Ansgar Beste, Malin Bång en andere en volgde verschillende privé-lessen bij Clara Iannotta. Ze werkte al samen met ensembles zoals Nemø ensemble, HERMESEnsemble, STOOM, Ensemble Adapter en plus/minus.

Ellen Jacobs (°1996) grew up in Antwerp. Music was soon to be important part of her life. She started playing the flute at the age of seven and her musical path eventually led her to study composition at the Conservatory of Ghent with Daan Janssens, where she obtained her master's degree with distinction in 2021. Jacobs took several master classes with Oscar Bettison, Ansgar Beste, Malin Bång and others and took several private lessons with Clara Iannotta. She has already collaborated with ensembles such as Nemø ensemble, HERMESEnsemble, STOOM, Ensemble Adapter and plus/minus

Yngwie Janseghers

Yngwie Janseghers (°2004) studeert compositie bij Bram Van Camp en Steven Prengels aan het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen. Momenteel werkt Janseghers voor zijn composities samen met het Belgische ensemble I SOLISTI en het Duitse Ensemble Modern en schrijft hij een compositie voor het Mahler Student Festival Orchestra. Zijn composities werden reeds uitgevoerd door onder andere Antwerp Symphony Orchestra, HERMESEnsemble en Vlaams Radiokoor.

Yngwie Janseghers (°2004) is studying composition with Bram Van Camp and Steven Prengels at the Royal Conservatoire of Antwerp. Janseghers is currently collaborating with the Belgian ensemble I SOLISTI and the German Ensemble Modern in creating his compositions, and he is writing a composition for the Mahler Student Festival Orchestra. Before this, he has had his compositions performed by (among others) Antwerp Symphony Orchestra, HERMESEnsemble and Vlaams Radiokoor (Flemish Radio Choir).

Tom Johnson

De Amerikaanse componist Tom Johnson werd geboren in 1939. Het grootste deel van zijn opleiding vond plaats bij Morton Feldman, bij wie hij privé compositie studeerde. John Cage, die hij later ontmoette, zou ook een beslissende invloed hebben op zijn carrière als componist. In 1971 begon Tom Johnson te werken als muzikrecensent voor de Village Voice, waar hij over minimalisme begon te schrijven en er in de loop der jaren een definitie van kreeg. Zijn werk voor de Voice bracht hem in contact met Steve Reich, Philip Glass en andere Amerikaanse componisten uit die tijd. Als minimalistisch componist werkt Johnson met zeer beperkt materiaal, maar onderscheidt hij zich door zijn gebruik van wiskundige procedures, wat een van de bepalende kenmerken van zijn werk is. In 1983 verhuisde Johnson naar Parijs, waar hij opera's componeerde die veel succes oogstten. Johnson is thuis in de wereld van de radio en schreef tussen 1984 en 2004 talloze stukken voor de radio.

American composer Tom Johnson was born in 1939. The greater part of his training took place with Morton Feldman, with whom he studied composition privately. John Cage, who he met later on, would also have a decisive influence in his career as a composer. In 1971, Tom Johnson began working as a music critic for the Village Voice, where he began writing about minimalism, hewing a definition of it over the years. His work with the Voice introduced him to Steve Reich, Philip Glass, and other American composers of the time. As a minimalist composer, Johnson works with very limited material, but sets himself apart through his use of mathematical procedures, which is one of the defining traits of his work. In 1983, Johnson moved to Paris, where he composed operas that encountered broad success. Johnson, at home in the world of radio, wrote numerous pieces for it between 1984 et 2004.

Mauro Lanza

De Italiaanse componist Mauro Lanza is een experimenteerder in de breedste zin van het woord. Hij mengt klassieke muziek met onconventionelere geluidsbronnen, waaronder speelgoedinstrumenten, noise-makers, verschillende soorten *objets trouvés* en op maat gemaakte machines zoals een regenmachine of 'augmented' huishoudelijke apparaten. Zijn muziek komt vaak voort uit een nauwe samenwer-

king met ensembles als Ensemble Intercontemporain, Klangforum en Ensemble Musikfabrik, en vertolkers als het Arditti Quartet en Neue Vocalsolisten. Naast zijn puur muzikale productie heeft Lanza een voorliefde voor interdisciplinariteit. Zo componeerde hij reeds balletmuziek, muziek voor een video-opera, filmmuziek en werkte hij mee aan een visuele en geluidsinstallatie voor Centre Pompidou.

Italian composer Mauro Lanza is an experimenter in the broadest sense of the term. He blends classical music lineups with less conventional sound sources, including toy instruments, noise-makers, various kinds of *objets trouvés* and custom-made machines such as a rain machine or 'augmented' house-appliances. His music is often born from a close collaboration with ensembles such as Ensemble Intercontemporain, Klangforum and Ensemble Musikfabrik, and interpreters such as the Arditti Quartet and Neue Vocalsolisten. Beyond his purely musical production, Lanza has a proclivity for interdisciplinarity. As such, he composed ballet music, music for a video-opera, film music and he co-worked on a visual- and sound-installation for Centre Pompidou.

Claudio Panariello

De Italiaanse componist Claudio Panariello heeft compositie, piano, muzikale akoestiek en elektronische muziek gestudeerd. Zijn belangrijkste interessegebieden als componist en onderzoeker zijn feedback en muzikale adaptieve systemen, waarbij hij zich richt op het probleem van opkomst en stijl. Hij heeft ook al gewerkt op het gebied van geluidsinstallaties. Zijn muziek werd reeds uitgevoerd door ensembles als mdi ensemble en Neue Vocalsolisten Stuttgart, en op festivals als Mise-En Music Festival in New York en Sound of Wander in Milaan. Panariello is momenteel PhD-student in Sound and Music Computing aan het KTH Royal Institute of Technology in Stockholm, waar hij zich richt op muzikale adaptieve systemen.

Italian composer Claudio Panariello has studied composition, piano, musical acoustics and electronic music. His main fields of interest as a composer and researcher are feedback and musical adaptive systems, focusing on the problem of emergence and style. He has also worked in the field of sound installations. His music has been performed by ensembles such as mdi ensemble and Neue Vocalsolisten Stutt-

gart, and at festivals such as Mise-En Music Festival in New York and Sound of Wander in Milano. Panariello is currently a PhD student in Sound and Music Computing at KTH Royal Institute of Technology in Stockholm, focusing on musical adaptive systems.

Davide Paolillo

Davide Paolillo is een Italiaanse componist die in Brussel woont. Geïnteresseerd in het fysieke aspect van geluid en in de relatie tussen componist en uitvoerder, richt zijn compositiepraktijk zich op het directe experimenteren op de instrumenten door het gebruik van alledaagse voorwerpen, voorbereidingen, vervorming van de lichamelijke van het instrument en het gebruik van elektronica en versterking. Zijn werk omvat kamermuziekstukken van solo-instrument tot ensemble, multimedia-installaties en elektronische werken met meerdere kanalen. Hij treedt ook op als pianist en elektronisch kunstenaar.

Davide Paolillo is an Italian composer based in Brussels. Interested in sound's physical aspect and on the composer-performer relationship, his compositional practice focusses on the direct experimentation on the instruments through use of everyday object, preparations, deformation of the instrument's physicality and use of electronics and amplification. His works include chamber music pieces from solo instrument to ensemble, multimedia installation and multichannel electronic works, as well as performing as a pianist and electronic artist.

Frederic Rzewski

De Amerikaanse componist en pianist Frederic Rzewski (1938-2021) had een carrière van meer dan zestig jaar, waarin hij uiteenlopende muziekgenres verkende en vaak grenzen verlegde. Rzewski heeft een uitgebreid oeuvre op zijn naam staan: orkestmuziek, vocale muziek voor koor en voor solostemmen, kamermuziek en een groot aantal pianowerken die hij vaak zelf uitvoerde. Zij zijn met opzet toegankelijk en traditioneel van aard om zijn muziek, die bijna steeds een politieke, linkse lading heeft, begrijpelijk te houden voor de arbeidersklasse. Hij werd o.a. bekend door het componeren van 36 pianovariaties op het Chileense protestlied *The People United Will Never Be Defeated*. Na zijn studies in Amerika kreeg hij een

beurs om in Italië door te studeren bij Luigi Dallapiccola. Daardoor speelde en werkte hij sinds de jaren 1960 voornamelijk in Europa. Hij raakte vertrouwd met de hedendaagse muzieksce­ne en speelde o.a. de première van Karlheinz Stockhausens Klavierstück X in 1962. Hij woonde een tijd lang in Brussel en doceerde aan het conservatorium van Luik.

American composer and pianist Frederic Rzewski (1938-2021) had a career spanning more than 60 years, during which he explored diverse musical genres and often pushed boundaries. Rzewski has an extensive oeuvre to his credit: orchestral music, vocal music for choir and for solo voices, chamber music and a large number of piano works, which he often performed himself. They are deliberately accessible and traditional in nature to keep his music, which almost always has political, left-wing overtones, understandable to the working class. He became known, among other things, for composing 36 piano variations on the Chilean protest song The People United Will Never Be Defeated. After his studies in America, he received a scholarship to continue his studies in Italy with Luigi Dallapiccola. As a result, he played and worked mainly in Europe since the 1960s. He became familiar with the contemporary music scene and among other things played the premiere of Karlheinz Stockhausen's Klavierstück X in 1962. He lived in Brussels for a while and taught at the Liege Conservatory.

Karel Stulens

Karel Stulens (°1997) is een Gentse componist van nieuwe kunst en muziek. Zijn werken variëren van orkest- en kamer­muziekwerken, voornamelijk met per­for­matieve en multimediale componenten, tot interactieve video's. Onderzoek en vragen over stereotypen, traditionalisme en institutionele mechanismen vormen zijn basis voor het creëren van nieuw werk. Stulens ziet componeren als het werken met componenten. Hierdoor is zijn werk vaak communicatief met het wereldwijde archief, fenomenen uit onze hedendaagse samenleving en gevonden beeld­materiaal (voornamelijk van het internet). In 2018 was Karel Stulens de eerste geselecteerde componist van de SOV Componisten­academie van Symfonieorkest Vlaanderen. Met deze selectie ontstond zijn eerste orkestwerk EXPIRED. In 2019 was hij een van de geselecteerde componisten om een nieuw stuk te schrijven voor The Interstring Project op het

Crossroads International festival of Contemporary Music, Salzburg.

Karel Stulens (°1997) is a Ghent-based composer of new arts and music. His works range from orchestral and chamber works, mainly with performative and multi-media components, to interactive video's. Research and questions on stereotypes, traditionalism and institutional mechanisms are his foundations of creating new work. Stulens sees the concept of composing as working with components. By this, his work is often communicative with the global archive, phenomenons from our contemporary society as well as found footage (mainly from the internet). In 2018, Karel Stulens was the first selected composer of the SOV Composer's Academy of Symfonieorkest Vlaanderen. With this selection came the creation of his first orchestra piece EXPIRED. In 2019, he was one of the selected composers to write a new piece for The Interstring Project at the Crossroads International festival of Contemporary Music, Salzburg.

Christopher Trapani

De Amerikaans-Italiaanse componist Christopher Trapani brengt uiteenlopende invloeden samen en verweeft Amerikaanse en Europese stijl­strengen tot een persoonlijke esthetiek die zich niet makkelijk laat classificeren. Verwijzingen naar Delta Blues, Appalachian folk tunes, dance band foxtrots, shoegaze gitaareffecten en Turkse makam zijn te horen naast spectrale deuntjes en meanderende canons. Net als in Christopher's geboortestad New Orleans, bestaan diverse tradities naast elkaar en vermengen ze zich tot een rijke smeltkroes. Consonantie is een centraal aandachtspunt; microtonaliteit en rechtvaardige intonatie worden vaak gebruikt. Timbrale verkenningen zijn ook talrijk, van experimenten met een breed scala aan dempers en preparaten tot een ongebruikelijk instrumentarium, met werken die een beroep doen op aangepaste elektrische gitaren, dulcimer, qanûn, stroh viool en geretunedede autoharp­pen. Verschillende van Christopher's composities dragen de sporen van zijn literatuuropleiding, beïnvloed door romanschrijvers en dichters als Thomas Pynchon, Geoff Dyer en C.P. Kavafis. Veel recente werken hebben ook een eigenzinnig gebruik van elektronica, waardoor de mogelijkheden van kleur, toonhoogte en timing verder reiken dan het akoestische domein.

The American-Italian composer Christopher Trapani synthesizes disparate influences, weaving American and European stylistic strands into a personal aesthetic that defies easy classification. Allusions to Delta Blues, Appalachian folk tunes, dance band foxtrots, shoegaze guitar effects, and Turkish makam can be heard alongside spectral swells and meandering canons. As in Christopher's hometown of New Orleans, diverse traditions coexist and intermingle, swirled into a rich melting pot. Consonance is a central preoccupation; microtonality and just intonation are often employed. Timbral explorations are also manifold, from experiments with a wide range of mutes and preparations to an unusual instrumentarium, with works that call for custom electric guitars, dulcimer, qanûn, stroh violin, and retuned autoharps. Several of Christopher's compositions bear the mark of his training in literature, influenced by novelists and poets including Thomas Pynchon, Geoff Dyer, and C. P. Cavafy. Many recent works also incorporate an idiosyncratic use of electronics, expanding the possibilities of color, pitch, and timing beyond the acoustic realm.

Heleen Van Haegenborgh

Heleen Van Haegenborgh startte haar carrière als pianiste, gespecialiseerd in hedendaagse muziek en extended techniques. De laatste jaren is ze vooral actief als componist. In een review over haar laatste release (2023) èn refererend naar haar plaat voor misthoorns en piano (2013) werd Heleen Van Haegenborgh in *The Wire* beschreven als "een componist wiens vermogen tot intrigeren blijft aanhouden". Ze streeft steeds naar een vrijheid, natuurlijkheid en directheid in al haar composities. Ze werkte vaak samen met theatermakers en visuele kunstenaars maar ook improvisatieprojecten zijn altijd aanwezig geweest tijdens haar carrière. Ook in België werkt ze nauw samen met muzikanten met een andere achtergrond, zoals jazz, elektronica, Japanse muziek en vrije improvisatie.

Heleen Van Haegenborgh started her career as a pianist, specializing in contemporary music and extended techniques. In recent years she has been mostly active as a composer. In a review about her latest release (2023) and referring to her record for foghorns and piano (2013), Heleen Van Haegenborgh was described in *The Wire* as "a composer whose capacity for intrigue persists." She always

strives for freedom, naturalness and directness in all her compositions. She has often collaborated with theater makers and visual artists but improvisation projects have also always been present throughout her career. Also in Belgium, she works closely with musicians with a different background in such as jazz, electronics, Japanese music, free impro.

Maya Verlaak

Maya Verlaak is een Belgische componiste die actief is als uitvoerder, curator en docent. Ze beschrijft haar compositieproces als een onderzoekende compositiehouding waarbij het creatieve proces geleid wordt door de specifieke context van elke opdracht. Dit resulteert in de ontwikkeling van verschillende compositietechnieken voor elke creatieve inspanning. Ze ontwikkelt nieuwe benaderingen voor elke situatie, waarbij ze nooit iets als vanzelfsprekend beschouwt. Deze manier van werken opent haar compositiepraktijk naar nieuwe methoden, creatieve oplossingen en speelsheid. Het delen van haar creatieve proces is belangrijk voor haar en daarom ontwikkelt ze nieuwe notatiesystemen om haar concepten te communiceren. Haar composities zijn zo geschreven dat de uitvoerders inzicht hebben in het compositieproces. De werken zijn bedoeld om ruimte te creëren voor kritisch denken; ruimte voor de individuele toeschouwers en uitvoerenden om het werk onder de loep te nemen.

Maya Verlaak is a Belgian composer who is active as a performer, curator and teacher. She describes her compositional process as a scrutinising compositional position in which the creative process is guided by the specific context of each commission. This results in the development of different compositional techniques for each creative endeavour. She develops new approaches for each situation, never taking anything for granted. This way of working opens up her compositional practice towards new methods, creative solutions and playfulness. Sharing her creative process is important to her so she develops new notation systems to communicate her concepts. Her compositions are written in such a way that the performers have insight into the compositional process. The works are intended to create space for critical thought; space for the individual audience members and performers to scrutinise the work.

Ayanna Witter-Johnson

Ayanna Witter-Johnson is een veelzijdige zangeres, songwriter, pianiste en celliste. Ze heeft een fenomenaal meesterschap in het naadloos overschrijden van de grenzen van klassiek, jazz, reggae, soul en R&B, om haar unieke muzikale handtekening met haar cello in te prenten in haar geluid en vibe. “Als Jamaicaan van de tweede generatie, geboren in Groot-Brittannië, is mijn muziek een oeuvre dat mijn voorouderlijk erfgoed, cultuur en identiteit vertegenwoordigt, viert en eer bewijst,” legt ze zelf uit. Witter-Johnson is een performer met een buitengewone veelzijdigheid, dankzij haar muzikale bekwaamheid, betoverende zang, compromisloze teksten en vermogen om liedjes behendig te herinterpreteren op de cello. Haar liveshows zijn intieme reizen die haar ervaring als vrouwelijke artiest in de 21^e eeuw beschrijven. Ayanna Witter-Johnson is de definitie van eclectische soul.

Ayanna Witter-Johnson is a multi-talented singer, songwriter, pianist and cellist. She has a phenomenal mastery for seamlessly crossing the boundaries of classical, jazz, reggae, soul and R&B, to imprint her unique musical signature with her cello into her sound and vibe. “As a second-generation Jamaican born in Britain, my music is a body of work that represents, celebrates and pays homage to my ancestral heritage, culture and identity,” she explains herself. Witter-Johnson is a performer of extraordinary versatility, due to her musical prowess, mesmerising vocals, non-compromising lyrics, and ability to deftly reinterpret songs on the cello. Her live shows are intimate journeys that chronicle her experience as a female artist in the 21st century. Ayanna Witter-Johnson is the very definition of eclectic soul.

Alice Yeung

Alice Yeung is een componist, geluidskunstenaar en interdisciplinair kunstenaar. Ze is geboren en groeide op in Hong Kong en woont momenteel in Den Haag, Nederland. Yeung experimenteert graag met nieuwe mogelijkheden en benaderingen voor publiek en uitvoerders binnen verschillende dimensies, waarbij ze verschillende botsende elementen of muziekgenres combineert met frictie en samenhang. Haar werken variëren van orkestrale muziek, elektronische en kamermuziek voor instrumenten tot experimentele interdisciplinaire participaties. Op dit moment is ze bezig met artistiek onderzoek naar de thema's surveillancekunst en publieksparticipatie, met betrekking tot het volgen van online gebruiksdata en de inbreuk op de privacy in het dagelijks leven.

Alice Yeung is a composer, sound, and interdisciplinary artist who was born and raised in Hong Kong, currently based in Den Haag, Netherlands. Yeung is keen on experimenting with new possibilities and approaches for audiences and performers within various dimensions, combining different colliding elements or music genres with friction and coherence. Her works range from orchestral music, electronic and chamber works for instruments, to experimental participation interdisciplinary works. She is currently initiating artistic research on the themes of surveillance art and audience participation, regarding online habit data tracking and daily-life privacy invasion.

MOZ**ART**
 ART BASEL
HANS H**ART**UNG
 ARTHOUSE FILMS
M**ART** STAM
 ART SPIEGELMAN
M**ART**IN MARGIELA
STREET **ART**
ARVO P**ÄRT**
ANTONIN **ART**AUD
 ARTEMISIA GENTILESCHI
POP **ART**
WILLIAM HOG**ART**H
 HENRI C**ART**IER-BRESSON
CHRISTOPH M**ART**HALER
 D**ART**H VADER
 ARTIFICIËLE INTELLIGENTIE
M**ART**HA NUSSBAUM
 ART TATUM

KLARA

BLIJF VERWONDERD.

EXTRA

Te laat komen / Latecomers

Laatkomers worden niet meer toegelaten tot het concert. /

Latecomers will not be admitted to the concert.

STUKcafé

Vrijdag / Friday: 11:00 - 2:00

Zaterdag - Zondag / Saturday - Sunday: 14:00 - 2:00

MATRIX

NEW MUSIC CENTRE

www.matrix-new-music.be

Publications

Music library

Workshops

Expositions

ISCM-VLAANDEREN

MATRIX is the Flemish branch of the International Society for Contemporary Music

[image: Claudia Molitor, still uit 'You Touched the Twinkle on the Helix of my Ear' (2018)]

